

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Concesión de la medalla de la
Universitat de València a Fernando
Senent Pérez

Discurso del Sr. Rector Ramón Lapiedra i
Civera

Valencia, 30 de junio de 1992

ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA AL DR. FERNANDO SENENT PÉREZ

Arribats al final d'aquest acte acadèmic de lliurament, al catedràtic i professor emèrit Fernando Senent, de la medalla de la Universitat de València, em toca dir les paraules finals, cosa que faig amb la satisfacció més gran:

Fa 45 anys, ens ha dit el nostre professor, que comença la seua dedicació a la universitat, i cal dir que fa aqueix grapat d'anys el panorama científic a l'estat espanyol era molt lluny de l'actual. Una tradició científica incipient en el camp de la física, acaba tot just de ser interrompuda arran de la sotragada que suposa la guerra del 36. A partir d'aquell desert científic Fernando Senent i altres universitaris de la seua generació saberen posar els ciments sòlids i elevar els primers murs de les construccions de hui. Sobre les seues esqueses les generacions actuals prosegueixen la tasca que ells encetaren.

En el cas de Fernando Senent, aqueixa tasca abasta tant la docència com la investigació, ambdues servides durant anys amb exemple i capacitat de magisteri, deixant-hi escola des d'una actitud acadèmica i personal feta de dedicació, serietat i senzillesa.

És per tot això que hui es donen cita ací, en una confluència enaltidora, els sentiments d'amistat al voltant de D. Fernando i els sentiments de reconeixement acadèmic per la seua tasca, al recer d'una justa decisió de la Junta de Govern, presa a instàncies de les juntes de centre de les facultats de física i de ciències químiques i l'adhesió d'altres departaments.

Que l'exemple com universitari que ens ha donat i ens dona el professor Senent siga seguit a bastament en la Universitat de València de hui, on la complexitat i els reptes a afrontar reclamen més que mai la pràctica de les virtuts conreades durant més de quaranta anys pel nostre professor.

Una pràctica, no cal enganyar-se, a l'abast de tots nosaltres, altrament fora inútil posar-la com a paradigma, però no sempre seguida, dissortadament, i menys encara a l'altura que va saber elevar-la Fernando Senent.

Per tot això és per a mi una satisfacció trobar-me ací presidint aquest acte i per tot això, per tot el que ens heu ensenyat i tot el que ens heu donat, professor Senent, moltes, moltes gràcies.